

CiDo

*In pred nami je že maj
Kdor hoče Videti, mora gledati s srcem
Kolumna o študentski izmenjavi na Finskem
10 mesecev in pol v Sloveniji
Najtežji prehod v življenju
Ej, naš Google!
Kaj nam meša štrene?
Na mladih svet ...
S prstom po zemljevidu: St. Peterburg
Preprosto Stefanovski!
Nastopajo tudi s Kingstoni*

In pred nami je že maj

Tudi pri izhajanju vsakega novega Cidopisa ugotavljam, kako čas beži – meseci minevajo kot za stavo. Veste, včasih se mi zdi, kot da sem tudi sama šele pred kratkim gulila šolske klopi v ptujski gimnaziji. Pa je že kar nekaj časa od tega, saj sem v aprilu dopolnila 27 let.

Ja, čas beži – tiho, hitro, neusmiljeno. In prav zato je treba poskušati čim bolj upoštevati tisto oguljeno frazo, da moramo izkoristiti vsak dan. Uživati v njem, se ga nadihati, ga preživeti z ljudmi, ki jih ljubimo, početi ljube stvari, si ga posladkati z dobrim sladledom ali dobro knjigo. Všeč mi je tudi tista fraza, ki pravi: Zdaj so dobri stari časi! Zakaj bi čez leta objokovali zdajšnji čas in tarnali, kako je bilo nekoč lepo? Zavedajmo se tega zdaj in uživajmo trenutek. Da je dobra volja najbolja, pa je tako vedel že Kekec ... Upam, da vam kakšen nasmeh na obrazu nariše tudi novi Cidopis!

Polona Ambrožič

Biblioterapevtsko pero o knjigi Mali princ

Kdor hoče Videti, mora gledati s srcem

Piše: Maruška Samobor Gerl

»LEONU WERTHU

Prosim otroke, naj mi oprostite, da sem to knjigo posvetil odraslemu. Imam tehtno opravičilo: ta odrasli je moj najboljši prijatelj na svetu. Imam še eno opravičilo: ta odrasli razume vse, celo knjige za otroke. Imam še tretje opravičilo: ta odrasli živi v Franciji in je lačen in zebe ga. Močno potrebuje tolažbe. Če vsa ta opravičila ne zadoščajo, posvečam to knjigo otroku, kar je ta odrasli nekaj bil. Vsi odrasli so bili najprej otroci. (Toda le redki od njih se tega spominjajo). Torej bom posvetilo napisal takole:

LEONU WERTHU,
ko je bil še majhen»

Posvetilo kot uvod v svet globoke filozofije, otroškega videnja sveta, pa vendar z umevanjem odraslega. Pogled, usmerjen v majhne stvari, ki veliko pomenijo, čudenje, spraševanje, a nikdar odgovarjanje. Tak je Saint-Exupéryjev Mali princ. Šestletnemu Antoinu so odrasli rekli, naj se raje posveča šoli, ko jim je pokazal boo, ki prebavlja slona, za katero so sprva menili, da je klobuk. Odrasli pač ne razumejo otrok in imajo zelo radi številke. To se jim zdi zelo pametno in resno. Tako Antoine ni postal slikar, ampak se je izuril za pilota. Šest let pred nastankom

Malega princa pa je strmoglavil v puščavo Saharo in tam spoznal zanimivo osebo. Od njega je zahtevala, naj mu nariše backa. Po nekaj poskusih mu je uspelo narisati škatlo, kjer je bival bacek, kakršnega si je mali princ želel. Na Zemljo je prišel z asteroida, kjer je bilo prostora dovolj zanj, za njegovo vrtnico, tri vulkane, zdaj pa še za backa. Ta ni potreboval količka in vrvice, da bi ga privezal, saj je pri njem vse tako majhno, sploh pa ne more pobegniti kar naravnost: »Ne pride daleč, kdor gre kar naravnost.« Backa je potreboval, da bi mu pojedel mlade poganjke kruhovcev. Vsak dan jih je namreč ruval, kar mu je bilo dolgočasno opravilo, vendar prav nič težko. »Če pa se kruhovca lotiš prepozno, se ga ne moreš nikoli več znebiti. Razširi se po vsem planetu. Prevrta ga s koreninami. In če je planet majhen, kruhovcev pa veliko, ga zdrobe v kose.« Vendar backi jedo tudi vrtnice. Edina vrtnica, ki je skrivnostno zrasla na prinčevem planetu, si nadela najlepši cvet in poglala štiri trne, je bila princu nadvse ljuba. Skrbel je zanj, ji ugodil v marsičem, vendar je govorila tako, da mu je poskušala vzbujati krivdo. Ljubiti bi jo moral po njenem vonju in lepoti, po njenih dejanjih in ne besedah! Preden se je odločil oditi, je poskrbel za svoj planet – tako se je odločil, ker je bil še premlad, da bi jo znal ljubiti na tak način. Poslovil se je od cvetice, nato pa odšel na različne planete, da bi si poiskal posel. Najprej je prišel na planet, kjer je sedel kralj in

vladal. Njegovi ukazi so bili razumni, malemu princu je na primer naročil, da bo minister pravosodja in bo sodil, najraje sam sebi, saj je to najtežje – če se ti uspe pravično obsoditi, si resnično modrijan. Mali princ se je kljub temu odločil oditi. Na drugem planetu je bival domišljavec. Zahteval je, naj ga občuduje in mali princ mu je ustregel. Na naslednjem planetu je prebival pijanec, ki se je vdajal alkoholu, da bi pozabil, da ga je sram, da pije. Odrasli so res zelo čudni! Na četrtem planetu je naletel na trgovca, ki je prešteval zvezde, prepričan je bil, da so njegove in da je zato bogat. Vendar zvezdam ni koristil, one so koristile zgolj njemu. Na petem planetu je stal svetilničar, ki je svetilko prižigal in ugašal ob sončnem zahodu in vzhodu. Vsak dan bi lahko imel na tisoče sončnih zahodov, vendar ni mogel nikoli zaspiti, zato je bil nesrečen. Na šestem planetu je bil znanstvenik, geograf, ki je beležil vse gore, reke, morja, mesta in puščave. Zapisoval je tisto, kar je večno, pri čemer je mali princ spoznal, da je njegova vrtnica minljiva. Šel je dalje, na Zemljo. Pristal je v puščavi, tam je srečal kačo, ponudila mu je pomoč, ko se bo želel vrniti na svoj planet. Nato je naletel na cvetico in jo vprašal, kje so ljudje. Rekla mu je: »Nikoli pa ne veš, kje bi jih našel. Veter jih podi pred seboj. Korenin nimajo, to je tisto.« Splezal je na visoko goro, višjo od vulkanov na njegovem planetu. Spoznal, da je njegov planet prav majhen. Vendar je na koncu le našel

pot do ljudi in prišel na vrt, poln vrtnic. Tako je spoznal, da je njegova vrtnica le ena izmed mnogih. Srečal je lisico. Želela je, da jo udomači, saj spoznaš lahko le tisto, kar udomačiš. Ko jo je, je prišla ura slovesa in lisica je povedala, da bo jokala. Mali princ je tako spoznal, da je njegova vrtnica edinstvena, ker je njegova. Lisica mu je zaupala skrivnost: »Kdor hoče videti, mora gledati s srcem. Bistvo je očem nevidno.« Ker jo je udomačil, je mali princ odgovoren za svojo vrtnico. Primanjkovati jima je začelo vode. Mali princ je rekel, da voda lahko dobro dene tudi srcu. Zjutraj sta našla vodnjak, to pa je bil tudi kraj, kjer je padel na Zemljo. Antoinu je uspelo popraviti letalo, zato se je vrnil, da bi s princem delil krasno novico. Mali princ mu je povedal, da gre in da bo telo pustil na Zemlji. Videl ga bo lahko v zvezdah, kako se mu smehljajo kot kraguljčki, zanj pa bodo zvezde vodnjaki, iz katerega je pil. Nato je prišla kača, ga pičila in počasi je padel. Doma se je Antoine zazrl v zvezde in se vprašal, ali je bacek pojedel vrtnico, ker je nagobčniku pozabil narisati jermenček. To je zelo, zelo pomembno! Iskanje malega princa – kar smo nekoč bili ... išči, pa ne boš našel. Dopusti si, pa ga boš začutil.

V savni

Kolumna o študentski izmenjavi na Finskem

MÄMMI, BÖLE, LÄMMINSÄVUKIRJOLOHISALAATTIA IN OSTALE FINŠKE BESEDE – APUA!

Prejšnji teden sem dobila nazaj svojo izpitno polo iz znanja finskega jezika. Da sem izpit uspešno opravila, sem izvedela že prej, zato nad rezultatom nisem bila presenečena. Moram pa priznati, da sem si pošteno oddahnila, saj to ni bil mačji kašelj. Pisni preizkus sestavljen iz prevajanja angleških in finskih besedil, kratkega pogovora s profesorico in kulturnega poročila, kjer smo v finščini opisali štiri kulturne prireditve, ki so povezane s finsko tradicijo. Böle!

Piše: Živa Rokavec

Finščina je zagotovo jezik, ki me ne spominja na popolnoma nič. Nelogična veriga črk. Zato je bil še večji izziv pokukati v nekatera slovnicična pravila, izjeme izjem, pravila za pravila za pravila in preostala študentu neprijazna sredstva, ki jih vsebuje vsaka slovnica.

Pravzaprav finščina niti ni tako zapletena, ko jo spoznaš поблиže: nimajo prihodnjega časa, ne poznajo predpon, pišejo tako, kot izgovarjajo, in ne razlikujejo med ženskim in moškim spolom. **Zadnje je kar malo ironično glede na to, da je bila Finska**

ena izmed prvih držav, kjer so si ženske izborile volilno pravico.

Kot novopečeni prebivalec sem bila ob poplavi dolgih besed na začetku kar malo zmedena. Še dobro, da večina prebivalstva obvlada angleško. Preden se naučiš naročiti lämminsävukirjolohisalaattia, brez da bi te na krožniku čakalo presenečenje, lahko preteče kar nekaj časa. Finci namreč obožujejo nizanje več besed v eno. Tako je preprosta lososova solata ena izmed najdaljših. Ah,

ta slovnica! Pravila, ki nekaj poenostavijo, lahko v drugačni obliki položaj pošteno zakomplicirajo.

Da je zmeda še večja, so v nekaterih mestih napisi dvojezični. Tukaj namreč živi precej Švedov, zato so v večjih mestih, tistih ob meji in v mestih z visokim odstotkom švedskega prebivalstva, napisi v njihovem jeziku. Včasih je to zelo koristno, saj lahko nekdo, ki razume nemško, dešifrirata švedske napise, včasih pa je zelo moteče. Tako sva se na primer z Reno (mojo sestanovalko) pogovarjali, da bova šli v Caffè Urshula, kjer imajo najboljše korvapuustije v Hel-

sinkih (tradicionalne cimetove štručke). Jaz sem trdila, da je Ursula v bližini parka Kaivopuisto, ona pa, da leži v okolici Brunnsarkna. Šele Google je razkril skrivnost: Jaz sem uporabljala finsko, Rena pa švedsko ime za okoliš. Ampak korvapuustiji so bili res najboljši! Finščina je zelo trd jezik. **Kar poskusite izpovedati ljubezen nežno, zapeljivo in romantično, ko morate izgovoriti Minä rakastan sinua. Še naš ljubim te v primerjavi s tem zveni mehko in spevno.**

Profesorica nam je prvo uro povedala, kako najboljše posnemati finsko izgovorjavo: **Vse povejte točno tako, kot je napisano, ob tem pa si predstavljajte, da ste zelo jezni.** Böle!

Poizkušala sem biti jezna, zelo jezna, celo razjarjena, pa so domačini vseeno takoj ugotovili, da sem tujka. Pa tako sem bila ponosna na svoj "Yksi khavi ja yksi korvapuusti, anteksi!" (Eno kavo in en cimetov kolaček prosim.) Fincev preprosto ne moreš pretentati. Böle!

Böle? Pravzaprav je le švedsko ime za Itä Pasila, okrožje v Helsinkih, kjer živim. Ampak z Reno se vedno zabavava, ko sediva na vlaku in slišiva postajo: Itä Pasila – Böle. Böööle. Kot neprijetni zvoki. Zato

sva izumili novo besedo, s katero izražava neprijetno počutje ali mnenje. Böle! In takoj nama je lažje. Izjeme izjem in pravila za pravila. V slovnicih je vse dovoljeno. Podobno veselje kot böle nam je naredil tudi mämmi. Puding, ki ne manjka na nobeni finski velikonočni mizi, čeprav ga v resnici nihče ne mara. Če me kdo vpraša, kako je videti, mu lahko odgovorim: »Kot mämmi.« Črno, mehko-grudičasto, z okusom po ničemer, dokler ne dodamo smetane, da ima okus po njej. Nekaj, česar ne moreš definirati. Beseda mämmi torej popolnoma ustreza.

Zdaj sem ponosna lastnica certifikata, da sem uspešno opravila začetni tečaj iz finskega jezika. Piše, da vem vse, kar moram vedeti v finščini za osnovno preživetje v tej državi. Ob naročanju kave ali čaja smo zato važni in preizkušamo jezikovne veščine. Tudi pozdravljamo se z glasnim moi, moi ali hej, hej. **A sem prepričana, da bi, če bi šlo za preživetje, vseeno raje posegla po zanesljivi angleščini, saj mi ob pogledu na dolge verige finskih besed včasih pred očmi pleše le ena, tokrat za spremembo čisto kratka: »Apua!« Ali po naše: »Na pomoč!«**

10 mesecev in pol v Sloveniji

Aurélie Aguetaz prihaja iz Grenobla, mesta v Franciji, ki je podobne velikosti kot Ljubljana. Že od novembra jo lahko skoraj vsak dan vidimo v CID, kjer pomaga pri različnih delavnicah, prav tako pa uči francoščino, njen materni jezik. Všeč ji je Ptuj, všeč ji je Slovenija, meni le, da imamo Slovenci nekoliko hitrejši in bolj stresen tempo življenja, kot je značilen za Francoze.

Piše: K. J.

V Slovenijo je prišla prek projekta European Voluntary Service, ki mladim med osemnajstim in tridesetim letom omogoča, da so prostovoljci v tuji državi od dveh mesecev do enega leta, ne glede na to, ali so že končali šolo. Aurélie je izbrala Slovenijo.

Preden je prišla, se je po elektronski pošti že pogovarjala s sodelavci CID, saj je pri projektu po navadi potrebno, da prostovoljec sam naveže stike z organizacijo, v kateri bo pozneje sodeloval. Zdaj stanuje v dijaškem domu in se na Ptuj že približno znajde. Rada je z ljudmi in otroki, delo ji ugaja, saj se je navadila na tovrstno komunikacijo in spoznavanje vedno novih obrazov.

Spoznala je nekaj Slovencev, ki prav tako sodelujejo v istem projektu, namerava jih vključiti v svojo predstavitev

programa, kar se bo v bližnji prihodnosti zgodilo v Gimnaziji Ptuj. Obstaja več možnosti, da se ga lahko udeležiš, saj lahko izbiraš med področji dela, ki te veselijo.

Francozinja se v prostem času rada sprehaja, fotografira ali obišče knjižnico. Ko se bo vrnila domov, si želi odpotovati v Anglijo, in sicer s pomočjo podobnega projekta Leonardo da Vinci, saj bi rada izboljšala še svojo angleščino.

Vse, kar je bilo potrebno, da ji je European Voluntary Service omogočil obisk Slovenije, je bilo motivacijsko pismo – **podobna zamenjava okolja je povsem mogoča tudi za nas, dijake in študente iz Slovenije. Odpotujemo lahko v katero koli evropsko državo, z minimalnimi stroški tudi afriško.** Če koga zanima še kaj več, v CID poiščite Aurélie, z veseljem vam bo pomagala in svetovala.

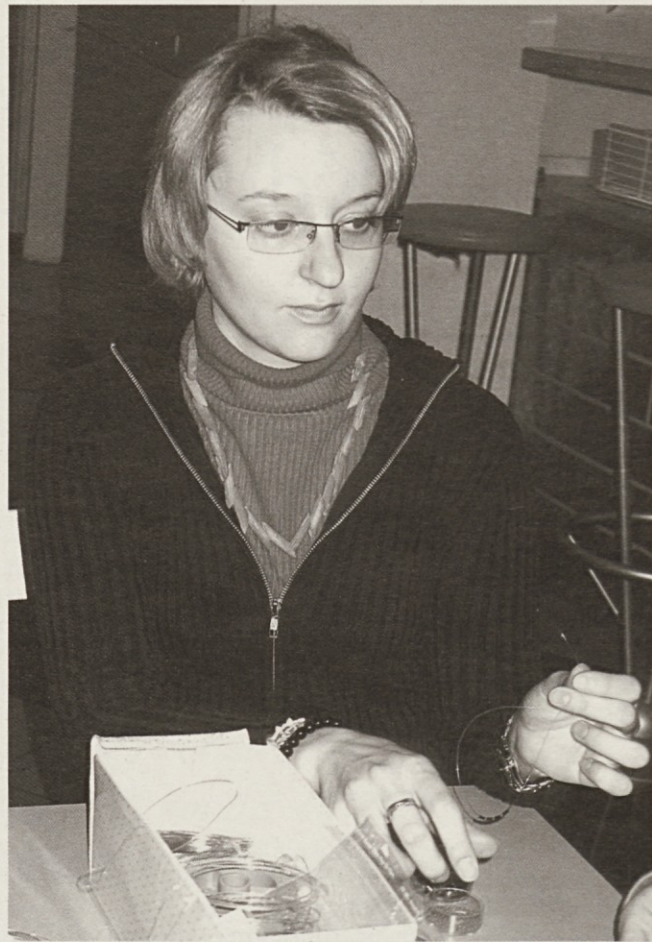

Foto: Arhiv CID Ptuj

Na prepihu

Najtežji prehod v življenju

Piše: Barbara Ferič

Prošnjo za podaljšanje absolventskega staža lahko študenti oddajo od 1. februarja do 31. marca, je pisalo na spletni strani faksa. Okej, nisem noseča, ne jaki športnik, z zdravjem je tudi bojda vse v redu. Pa mi bodo podaljšali status? Poskusim lahko, nič me ne stane, razen mini računa na pošti, ker moram paketček poslati priporočeno. Po enem mesecu odgovor – negativen. Prvič

v življenju brez od boga danega statusa. Dokler si v varnem zavetju dijaka, študenta, se ne zavešaš krivičnosti sveta. Da moraš delati, da lahko plačaš položnice, je najbolj nefer stvar na svetu (verjamem, da se zdaj vrli mame in očki privoščljivo nasmihajo zraven). Dobro, ne bom javkala in cepetala. Enkrat se je moralo končati. Naslednje leto mi vsaj ne bo treba plačati tako astronomske dohodnine, se tolažim in potožim kolegom. Treba se je bilo prijaviti na zavod (mislim, da mi ni treba dodajati, kateri zavod, vsi vemo, kje ljudje stojijo v vrsti, kot da moledujejo za bone za gorivo). Prvo okence. Svetovalka, ki ti pomaga iskati zaposlitev – drugo okence. Osnovno zdravstveno zavarovanje – kam je treba zaviti? Na občino; aha, gospodična, pri vas doma pa presegate mejo, zavarovanje si morate plačati sami. Kako, prosim? Ne samo, da je bilo to že četrto okence (vmes se malce izgubiš, ker seveda ne moreš vedeti nagonsko, kje vse se skrivajo uradniki, od katerih je odvisno tvoje življenje, saj vendarle moraš biti prijaven, moraš biti nekje, sicer ne obstajaš), kakor koli sem prijazni gospe poskušala razložiti, da moj honorar nima popolnoma nobene zveze z očetovo plačo ter njegovim zavarovanjem in obratno, ni pomagalo prav nič. Naš ultra moder zakon, ki reši vse težave, dejansko predvideva odvisnost plačljivosti osnovnega zdravstvenega zavarovanja od plače ljudi, ki so prijavljeni na istem gospodinjstvu kot ti. Lahko bi živele s popolnimi neznanci in bi bilo od njihove plače odvisno, ali mi bo samaritanska država krila osnovno zdravstveno zavarovanje. Neumneži.

Status si urejam že štirinajst dni in sem komaj na polovici. No, vsaj na tako zvane delavnice za brezposelne (ali kako se že imenujejo) in k svetovalki mi ni treba vsak teden. Odraslost mi ni prav nič všeč. Še diplomirala nisem in so me že potisnili v duha in mladostni zagon uničujoče kolesje birokracije, kjer ti strejo sanje in poteptajo ideje kot ščurka, ki se skriva za posteljo, še preden ti jih uspe zaupati prijateljem. Da sploh ne omenjam tega, da je Slovenija najbolj obdavčena država na svetu, da se kot študent trudiš zaslužiti nekaj evrčkov, da finančno razbremeniš starše, potem se pa razjočeš ob pogledu na informativni izračun dohodnine. Aja, ups, pardon, študenti tako ali tako ne bi smeli delati, drhal, naj raje študirajo!

Ko naenkrat ni več varnega zavetja študentskega statusa, padeš na trda, mrzla tla. Ko mi izginejo podplutbe, se poberem in nadaljujem. To je najtežji prehod v življenju.

Luka izza računalnika kuka

Ej, naš Google!

Piše: Luka Cvetko

Ni kaj, velikanov seznam storitev je prav pošten (<http://tinyurl.com/Gss38>). Google »življenje«
daljnovzhodnemu kolegu ponuja hitro informiranje (vozni red avtobusov, informacije o prometu na cesti, cena hamburgerja v sosednji trgovini itd.); storitvi za Kitajsko pripisujejo še glasbo. Na top100.cn so ljudem omogočili še prenos legalnih, brezplačnih vsebin MP3 (tudi tuje proizvodnje). Na voljo so za ugodno ceno – da je konkurenca zdrava, se je dokazalo tudi tukaj. Ajtjuns z odpravo zaščite stane med 0,69 in

1,20 ameriškega dolarja; naša kura ga še ni ujela. Evropska reka, Amazon MP3, je cenovno dolga od 0,79 do 1,20 dolarja.

bi ga ovohaval; majhna škatlica pred množico doseže več kot veliki pano v prazen mestu, pravijo za oglaševalski program. Mikroblogerski šef E. Williams pred milijonom zelenih ne pozna nižaja.

Za konec še koristen podatek, saj so včasih prijatelji nadležnejši od Googla: odpeljite jih na <http://www.lmgty.com> in jim pomagajte pri iskanju.

Dalja na prihodnost bo rekla: naj seznam iz začetka izpopolni Twitter? Čudno, Google naj

Kaj nam meša štrene?

Piše: *Eva Kračun*

Mladost je norost, čez vodo skače, kjer je most, pravi ljudska modrost. Toda kako ostati normalen, če to sploh obstaja, ko pa se novoletne zaobljube, načrti in prisege začnejo krhati s pustnimi norčijami, grešnimi krofi in nenadomestljivimi koranti, slaba dva meseca po tem, ko smo si jih zadali. Zadnji so bili uspešni pri preganjanju deklet, morda pa so izgnali celo nizke temperature in sneg. Sledi pomlad in če prištejemo še puberteto, je projekt **Ostati na trdnih tleh** prej iluzija kot uresničljiv cilj. Tudi tako odraščamo, se tolažimo. Toda tokrat rastemo z okoljem, v katerem živimo.

Sonce povzroči dvig stolpca živega srebra v termometrih, rastni hormoni premagajo hormone zaviralce, tako rastline zacvetijo in ozelenijo. S tem se poviša koncentracija cve-tnega prahu, sledi porast porabe robčkov, spektakularnih kihcev in še bi lahko nadaljevali. Toda najpomembnejše je

povečano število srčnih bolezni, povišanega utripa, nežnih pogledov, skrivnostnih sporočil in zmenkov. Zahtevajo veliko dobre samopodobe, poguma in inovativnosti. Čeprav drobnih cvetic neznanih pošiljateljev danes ne razumemo več kot romantično izkazovanje pozornosti (kaj si ti ja nor!), se mi to zdi neprimerljivo bolj vznemirljivo kot zmenek z mladeničem, ki si za moralno podporo pripelje še dva prijatelja (da je tam Ona, hkrati pa še On, je povsem neverjetno, rahlo zafarban naključje, seveda). Kot zadnji rastoči element pomladi omenimo še uro, ki se je prilagodila soncu in daje možnost za številne nepozabne svetle trenutke, ki pa jih velikokrat ne znamo izkoristiti. Lahko bi torej rekli, da gre za sistem rastočih verižnih reakcij, ki tvorijo cikel, le da moramo dijaki včasih malce izostati. Od cikla, ne pouka, da se razumemo, khm, khm. Na drugi strani smo namreč vpeti še v premočrten, grozljivo monoton sistem, učbenikov, ocen in testov. Tudi ti znajo povišati utrip, a o tem raje drugič.

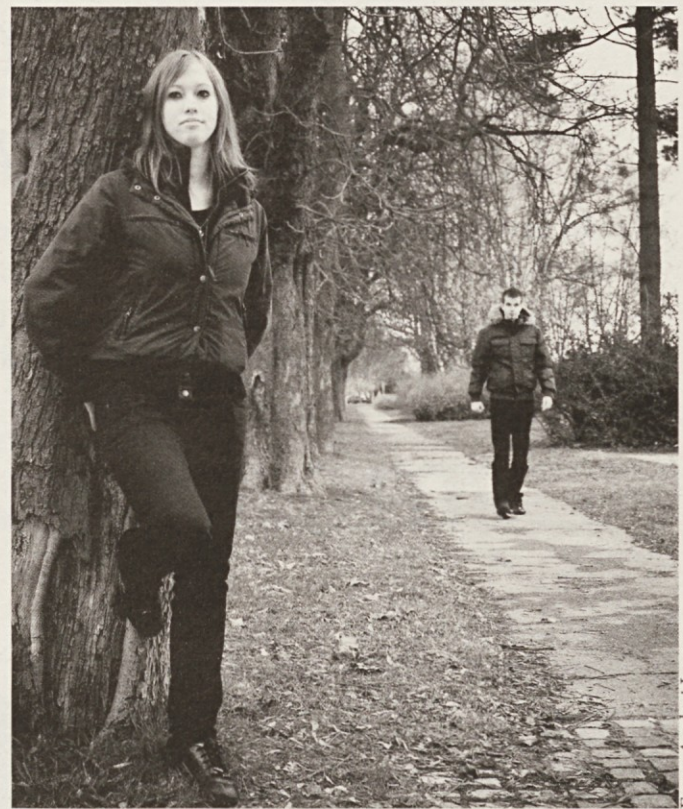

Foto: Andrej Lamut

Kva dogaja?

O lublan skoz moj uč Na mladih svet ...

Na mladih svet stoji. Treba je v šolo, treba je na faks. Moram se učiti, moram narediti izpit, seminarsko nalogo. Napisati jo moram po navodilih, tako zahteva profesor. Treba je pozdraviti in spoštovati profesorje. Moram delati prek študentskega servisa, da si zaslužim denar. Moram iti na športno, pa se mi taaaaaak ne da! Joj, že spet nam je stari nekaj dal za narest! Ta prfoks pa tako nefer ocenjuje, po krivem me je vrigel! Že spet to vreme, oblačno je in čisto nobene energije nimam. Tako sem zaspana, ne da se mi poslušat teh bed-nih predavanj, bom rajši rešila sudoku in prebrala malo Cosmota, da bo prej mimo. Komaj čakam, da bo konec tega predavanja, da grem lahko jest. Ko-feina mi manjka, sploh ne morem vklopiti možganov, tako se mi zeha. Kako butasta vprašanja je dala v kolokvij, kje jih je pobrala, pa tri četrte jih sploh ni bilo v zapiskih. Kaj misli, da bomo morali zdaj še vse tiste debele bukve brat, ali kaj? Komaj čakam, da pridem domov in grem spat. Ta faks me ubija! Joj, štiri ure istega predmeta. Kar umrl bom! Na mladih svet stoji?

Kakšen svet nas čaka, če ga bomo oblikovali vse bolj jamrajoči, tarnajoči, preveč kritični, nepotrpežljivi mladi ljudje, polni dolgočasje in pomanjkanja veselja do življenja?

27.10.2007 15:51

Piše: *Maruška Samobor Gerl*

Skrb za takojšnji komot je postala prioriteta in motivacija zaslepljenosti pred resničnim dobro. Kaj in kdo sem, če skrbim za lastno rit? Me to osrečuje? Imam zato pravico pljuvati po stvareh zato, ker so takšne, kot so? Je vreme krivo, da držim povešeno kumaro in besno buljim izpod čela? Kaj imajo oblaki s tem, da kritiziram obleko sošolke, ki ima rada športni slog? Je res kriv prfoks z zahtevami za izdelavo seminarske naloge, da je ne začnem pisati prej kot dva dni, preden jo moram oddati? Kdo je tukaj čuden? Če so se boni podražili, se dela krivica meni osebno? In kaj ima pol evra več za bon opraviti z mojim razburjanjem, tečnarjenjem in prodajanjem veleocenjenega mnenja vsem, ki so v bližini? Je april res muhast mesec ali si pridevnik jemljem kot pravico za to, da v vsem vidim razlog za pritoževanje in kratenje pravic? Mi takšna zloraba prinaša srečo in zadovoljstvo? Tok, tok, edina vrata, kjer sprejemajo takšne pritožbe, je sončna uprava. Pa še tam se

lahko težaki samo opečejo. Dobrodošli v realnem svetu, svetu odgovornosti za druge, vsakdanjih obveznosti in vpetosti v ritem plačevanja položnic, čiščenja bivanjskih prostorov in pranja umazanih gat. Svet nas velikodušno pozdravlja, se nam odpira in ponuja vse radosti in bridkosti, ki so sestavni del življenja. Red bull vodke, opotekanje domov ob šestih zjutraj, deset ur interneta in spanje do poldneva so umetno ustvarjen privilegij potrošniške družbe, ki je razvadila že tako ali tako razvajene mladostnike. Se čutim odgovornega, da pomagam mami skuhati kosilo in pospraviti stanovanje, potem ko pride po osmih urah dela domov in kupi sladoled, da mi ustreže, ker ve, da ga obožujem? Kaj si mislim, ko ležim v dnevni sobi na kavču, buljim v nogometno tekmo na TV-ju, oče pri tem sestavlja novo omaro za obleke, mama pa pomiva tla in zaliva rože? Ali sem se ji dolžan zahvaliti, ko mi prinese sveže stisnjen pomarančni sok v sobo, kjer msn-jam, ali je boljši odgovor: Kaj vdiraš v mojo zasebnost? Pasivno praskanje po jajcih in pritoževanje

nad vsako stvarjo, ki ni po posameznikovem okusu, je postala nacionalna moda slovenskih mladih ljudi. Pivo in cvetje, hipijevska naravnost, mamica to, mamica ono je edini šport, ki so ga mladi pripravljene z veseljem igrati. Diplomom bom zavlekel, podaljšal absolventa, potem pa vpisal še en študij, ker še ne bi delal, samo da imam status študenta in sem pri starših doma, kdo pa bi hotel plačevati položnice? Malo še potovat' in žurat', saj treba ga je srat', dokler si še mlad, potem bo tako ali tako konec, ko bom v službi, potem bom moral vsak dan delati isto, ko dobim otroke, pa sem itak dober za naslednjih trideset let. Ko bom spet imel kaj časa zase, bom že na berglah, nato lahko samo še čakam na matildo. Če je tako, kdo je potem gonilna delovna sila za družbo? Da, pravilen odgovor, to so naši starši. Kdo bo vodilna gonilna sila čez pet, deset let? Tingdingding! Naši starši! Kdaj bomo prišli na vrsto mi? Takrat, ko bo situacija še bolj na psu in bodo vodilni prisiljeni zaslužiti tudi 70-letnike? Bomo potrebovali domove za ostarele, glede na

to, da bodo delali, dokler jim bodo kolena to dopuščala? Kdo bo živel z zdravimi možgani, tisti, ki nekaj dela, ali tisti, ki ne ve, kam bi se dal, ker je zanj že poskrbljeno, ne ve pa, kaj bi sam s sabo, ker so mu že vse prinesli na pladnju? Pot v pekel je tlakovana z najboljšimi nameni, na pladnju pa počivajo pištola, strik, antidepresivi, pomirjevala, alkohol, nož, droge in račun za stroške nagrobnega kamna. Kaj boš izbral, o, mladi človek? Saj ponujeno ti je na zlatem krožniku dobrih namenov in želja. Le kdo ne bi želel utrgati sadov leporečja in jih použiti? Dejanja iz srca ni spodobno zavreči, le vzemi, dano ti je, vreden si ga vzeti, vendar za ceno pohlevne hvaležnosti, dejanj, všečnih meni, ki ti dajem. Dar je tvoje ugodje in kletka polnosti življenja. Le vzemi, vendar zavedaj se cene, ki jo boš plačeval za to. Na mladih svet stoji ... Če mladi ne stojijo na svetu, kako bo svet na njih?

IZVINITE, YA NE GAVARYU PA RUSSKY!

Veliko mesto velikih ljudi v velikih palačah

Od leve proti desni. Od desne proti levi. Od zgoraj navzdol. Od spodaj navzgor. »Stopite dva koraka nazaj in znova naprej.« Od leve proti desni. Od desne proti levi. Oči carinika so podrobno proučevale obraz in fotografijo v potnem listu. Primerjal je videz in vnašal podatke v računalnik. Šele potem je na vizo pritisnil oranžen žig. Oranžna pomeni: zadrževanje v Rusiji za določen čas dovoljeno! Naslednja postaja: St. Peterburg.

Piše in foto: Živa Rokavec

St. Peterburg je drugo največje mesto v Rusiji in četrto največje v Evropi, saj šteje kar 4,5 milijona prebivalcev. Leži ob izlivu reke Neve v Finski zaliv in resnično pomeni rusko okno v Evropo. Mesto je bilo ustanovljeno 27. maja 1703 na ukaz carja Petra I.

St. Peterburg ob reki Nevi

Velikega, ta je mestu z najemom tujih, predvsem italijanskih arhitektov dal evropsko noto, ki se je ohranila vse do danes. Trgovine, gostilne ... Mesto v vseh pogledih spominja na eno izmed evropskih prestolnic. Le ljudje, ki hitijo mimo velikih palač, so tisti, ki ulicam pričarajo ruski pridih. In prav ljudje so tisti, ki mestu vdahnejo življenje. Ko so ulice prazne, so velike palače videti le kot muzej na prostem, ki čaka, da ga nekdo spet predrami iz spanca. Ko so na ulicah prebivalci, je mesto veličastno in polno življenja.

Veliko imen za veliko mesto

Sankt Peterburg, Petrograd, Leningrad in znova Sankt Peterburg so imena, ki jih je mesto nosilo v svoji več kot 300-letni zgodovini.

Vse do leta 1914 se je mesto imenovalo Sankt Peterburg, nato pa ga je car Nikolaj II spremenil v Petrograd, da ne bi več zvenelo tako nemško. Tri leta pozneje se je v mestu začela oktobarska revolucija. Odpor privrženecv carja je bil velik, zato se je moralo vodstvo boljševikov, ki jih je vodil Lenin, umakniti v Moskvo. Da bi izkazali čast voditelju, so Rusi po Leninovi smrti Sankt Peterburg simbolično preimenovali v Leningrad. Šele po razpadu Sovjetske zveze leta 1991 se je Leningrad znova preimenoval v Sankt Peterburg, kar se je ohranilo vse do danes.

Ni čudno, da je mesto s tako razgibano zgodovino pogosto spreminjalo imena. V skladu s tem pa so se ga prijeli tudi nekateri vzdevki. Mesto heroj po junaškem odporu v II. svetovni vojni, Severne Benetke zaradi arhitekturnih znamenitosti med številnimi kanali ali Zahodno okno, kot ga je poimenoval Puškin zaradi trgovske vloge v preteklosti.

Velika previdnost

Rusi so zelo nezaupljivi. Že na meji lahko traja tudi štiri ure, preden te spustijo v državo. Na bankah ne jemljejo zmečkanih bankovcev. Če želiš evre zamenjati v rublje, moraš pokazati osebni dokument. Osebnostne podatke preverijo v računalniku, potem pa preverijo še vsak bankovec, ponekod v trgovinah večjih sploh ne sprejemajo.

V hotelih te opozarjajo na nevarnost žeparjev. Pogosto se otroci, ki živijo na ulicah, organizirajo v manjše tolpe in poizkušajo izmakniti lastnino iz žepov neprevidnih turistov.

Ker je v St. Peterburgu promet nepregleden in javni prevoz slab, velja pravilo, da je vsak avto lahko taksi. Le ustaviti ga je treba. V hotelih opozarjajo, da v avto, ki nima oznake taksi, nikoli ne smeš sesti sam, če so v njem že potniki ali če ima vozilo zatemnjene šipe. Kljub številnim opozorilom pa se na ulici počutiš varnega. Morda prav zaradi njih. Vendar previdnost ni nikoli odveč. Tudi v St. Peterburgu je nujna in obojestranska.

Veliko mesto in velike razlike

Da je znanje tujih jezikov še kako pomembno, se slej kot prej zave vsaj obiskovalec tega velikega mesta. Le malo ljudi govori

angleško, tisti, ki jo, pa se temu poizkušajo izogniti. Zato je lahko prvi vtis o Rusih nekoliko neprijeten. Če v trgovini ali na ulični stojnici spregovoriš v angleščini, bodo cene kar naenkrat nekoliko višje. Voda bo namesto 25 rubljev stala 50 rubljev (1 evro je 44 rubljev). Na splošno velja, da je dobro imeti vodiča, ki govori rusko, saj so cene za turiste 50 odstotkov

višje od navadnih. Zato turistu ni težko predpostaviti, da so Rusi neprijazni in hladni. Vendar ni vedno tako. Pogosto so pripravljeni pomagati kljub jezikovnim oviram in cenijo vsak bolj ali manj neuspešen poizkus govorjenja ruskega jezika. Nasprotja med seboj trčijo tudi na ulicah. Po njih se sprehajajo vedno skrbno urejene Rusinje. Pred velikimi palačami z zlatimi strehami in marmornatimi oboki pa na vsakem ovinku klečijo brezdomci in prosijo za denar. Med fotografiranjem znamenitosti te za rokav cukajo otroci in prosijo za kovance. St. Peterburg je nedvomno mesto blišča in bede, ki trpi zaradi velikih razlik med revnimi in bogatimi.

Nekatere pozabljene znamke avtomobilov tukaj še vedno obstajajo.

Veliko velikih znamenitosti

Med najbolj znane znamenitosti mesta spadajo trdnjava sv. Petra in Pavla z istoimensko cerkvijo, kjer so pokopani ruski carji. Na dvorišču je bronasti kip Petra Velikega, ki spominja na njegovo karikaturu. Peter Veliki ni bil mož velikih dejanj, ampak si je naziv prislužil, ker je bil res velik, se radi pošalijo Rusi. V višino je meril kar 204 centimetre. Na dvorišču Petropavelske katedrale je upodobljen z ogromnim trupom in majhno glavo. Če se obiskovalec dotakne njegovega kolena, to pomeni, da se bo v prihodnosti še vrnil v St. Peterburg. Ob reki Nevi se razprostira mogočno zeleno pročelje nekdanje carjeve rezidence Zimski dvorec. Danes je v njegovih sobanah muzej Ermitaž, ki hrani eno največjih svetovnih umetniških zbirk. V 1057 sobah, ki se razprostirajo na 46.516 kvadratnih metrih s 117 stopnišči, 1786 vrat in 1945 okni, je shranjenih več kot 3 milijone umetnin. Če bi si želeli pogledati prav vse in bi vsaki namenili le manj kot minuto časa, bi potrebovali sedem let. Zato so vođeni ogledi v angleščini, ki trajajo tri ure in te popeljejo mimo najbolj eminentnih znamenitosti, več kot dobrodošli in obiskovalcu omogočajo tudi dober vpogled v zgodovinsko-arhitekturni razvoj dvorca. Največ pozornosti zagotovo vzbudi Cerkev Jezusovega vstajenja, ki z živahnimi barvami in okroglimi linijami spominja

Zeleno pročelje Ermitaža

na tipični ruski arhitekturni slog. Zgradili so jo na mestu, kjer je atentatorjem v osmem poskusu uspelo ubiti carja Aleksandra II. V njej je bilo v letih po revoluciji skladišče za

Cerkev Jezusovega vstajenja

krompir, potem pa so jo v začetku devetdesetih spet odprli za javnost.

Mesto se ponaša tudi z enim izmed najbolj cenjenih baletnih ansamblov na svetu, stalni sedež ima v Marijinskem gledališču in občinstvo še vedno navdušuje s klasiko in eleganco, ki imata korenine prav v ruskem baletu.

Velika imena v velikem mestu

S St. Peterburgom so povezane številne znamenite osebnosti. Slikar Marc Chagall, pisatelji Fjodor Dostojevski, Nikolaj Gogolj, Aleksander Puškin, skladatelj Pjotr Iljič Čajkovski, revolucionar Vladimir Lenin, nekdanji diktator Josip, ne nazadnje pa je to tudi rojstno mesto nekdanjega ruskega predsednika in trenutnega premierja Vladimirja Putina.

Njegove fotografije, plakate in pisala z njegovo podobo lahko najdemo na policah prodajaln s spominki ob tradicionalnih babuškah in porcelanastih skrinjicah. Še en dokaz, da Rusi živijo z zgodovino in da je njihov življenjski slog močno povezan s političnim dogajanjem v državi.

Popolna ulica, ki vodi do baletne šole, ponazarja pomembnost skladnosti.

St. Peterburg je nedvomno mesto presežnikov. Dobrih ali slabih, ko se sprehajaš po širokih ulicah, z vseh strani oblegan s palačami, si ne moreš kaj, da te ne bi navdušili. Nekateri mesto imenujejo kar muzej na prostem, saj je njegovo središče pod zaščito Unesca. Jaz bi rekla, da je živeči muzej na prostem. Je zelo evropski, pa vendar so ljudje tisti, ki ga naredijo rusko zanimivega. Ampak kot bi lahko sledilo vsakemu presežniku, s katerim poskušamo opisati mesto: St. Peterburg je več kot le to ...

Preprosto Stefanovski!

Piše: Maruška Samobor Gerl

Znotraj 4. festivala kitare, ki je potekal od 2. do 11. aprila, tudi letos pod taktirko

stopil visok in vitek moški v kavbojkah, beli majici, brezrokavniku, pokrit s šiltom in z uhani v ušesih. Fotoaparati so po navodilih šklocali in klikali samo pri prvi

Foto: Boris Voglar

programskega vodje Marka Korošca, so se ptujskemu gradu pridružila naslednja prizorišča: Dom kulture Muzikafe, kavarna KPS, Gimnazija Ptuj, dvorec Dornava, Refektorij minoritskega samostana in CID Ptuj. V dveh tednih se je zvrstilo devet glasbenih dogodkov. Festival se je začel z nastopom mladih kitaristov ptujskega območja, nadaljeval s koncertom Damirja Halilića Hala in Igor Leonarda Nubuk tria, za dijake je nastopil duo Črnobelo, sledil mu je koncert dijakov umetniških gimnazij v Mariboru, Celju in Ljubljani, koncertirali so tudi študenti kitare glasbenih akademij v Ljubljani, Zagrebu, Gradcu in konservatorija v Celovcu, v kavarni KPS je razvajal Brane Mihajlovič - Kosta, vse skupaj pa je sklenil kitarški jam session, ki ga je vodil umetniški vodja programa. Kljub kakovosti vseh izvajalcev je po obiskanosti izstopal koncert Vlatka Stefanovskega, makedonske kitarske legende.

Nastopil je v soboto, 4. aprila, na ptujskem gradu v Viteški dvorani. Koncert je bil razprodan, ljudje so napolnili dvorano do zadnjega kotička, nekaj jih je celo stalo. Za vstopnico so morali odrasli odšteti 10 evrov, dijaki in študentje pa 5. Dogodek so mediji močno podprli, zato je privabil publiko od blizu in daleč. Nekateri so se pripeljali tudi sto kilometrov daleč, da bi le slišali najboljšega mojstra kitare na Balkanu.

Z nekajminutno zamudo je skozi vrata

skladbi, pa še to brez bliskavice, vendar so hitro potihnili, saj je obiskovalce melodija izpod prstov Makedonca zapegljala v tamkajšnjo pokrajino. Slikovitost skladb, ki so poslušalca popeljale v doživljanje makedonskega sveta, ljudi, živali, običajev in še bi lahko naštevale, je botrovala gromkim aplavzom po izvedbi vsake. Med koncertom, ki je trajal uro in pol, nam je Stefanovski povedal zgodbo, ki ga povezuje s Ptujem, in se tako približal domačemu občinstvu. Po njegovih besedah je mesto nanj naredilo dober vtis in s takšnimi občutki je po dvakratnem bisu ter treh stoječih ovacijah najverjetneje tudi odšel na večerjo in nato še na sprejem v Park hotel Ptuj. Več kot dvesto obiskovalcev je kupilo dobrih dvajset plošč, nekateri so na prizorišču ostali še nekaj časa, da so prišli do avtograma in z glasbenikom izmenjali par besed. Sledila je še kratka tiskovna konferenca, po njej pa odhod in pospravljanje prireditvenega prostora. Kdor je prišel na koncert, gotovo ni odšel prazen. Verjamem, da je vsakemu izmed obiskovalcev v srcih odzvanjala katera izmed izvedenih skladb ali njen del. Vsak s svojo melodijo v srcu se je odpeljal domov in se prepustil vtisom, da so ga zazibali v spanec. Za spremembo ne pod vplivom televizijskega žarčenja ali alkoholne omame, temveč pod vplivom boljše droge.

Na Ptuju pod vodstvom Špele Težak deluje uspešna plesna skupina Candylicious

Nastopajo tudi s Kingstoni

Piše: K. J.

Dekleta skupine Candylicious delujejo v ptujskem društvu Klub modri konj. Vodi jih Špela Težak, 20-letnica, ki se s plesom ukvarja že deseto sezono, prvih pet pa se je urila pri plesni šoli Mambo. Že v osnovni šoli je začela sama ustvarjati gibe

Pred približno letom je oblikovala skupino šestih mladih plesalk. Njene članice so tako Ana Tepež, Dina Skerlovnik, Mateja Leskovar, Nuša Ramšak, Valentina Kosi in Vivia Kramberger. Vaje imajo dvakrat tedensko, vendar se plesalke ob tem izobražujejo tudi posamezno. Veliko nastopajo na prireditvah Kluba ptujskih študentov,

Foto: Andrej Lamut

in predstave, bila pa je tudi članica plesne družine Gea, tam se je ukvarjala s sodobnimi plesi. Izobraževala se je pri plesalcih

videli smo jih že na Bazenih energije, Ptujski noči, državnih proslavi ob dnevu Rudolfa Maistra, kurentovanju, od tega večkrat skupaj z zasedbo Kingston, med drugim tudi ob premierni predstavitvi njihovega novega komada v oddaji Spet doma.

Posebno plesno predstavo z naslovom Ekstaza ritma so premierno predstavile decembra v gledališču, pozneje je bila ponovitev v kulturni dvorani gimnazije. Spremljale so eno od mladih pevk, nastopajo pa še na modnih revijah ptujske modne kreatorke Sanje Veličkovič, ta skupino tudi oblači. Njihov slog je r'n'b z dodatki housea, bolj strokovno se ta način plesa imenuje street show. Pri začetkih jim je veliko pomagal Aleš Zorec, predsednik društva Klub Modri konj, v katerem poleg plesne delujeta še glasbena in multimedijška sekcija. Mlade ustvarjalke zdaj že pripravljajo nov, nekoliko otroško obarvan projekt, ki ga bodo predstavile v začetku jeseni. Njihove nastope bomo lahko spremljali na ptujskem kresovanju in na bližnjem Jam Sessionu v CID, Špela pa se pravkar vpisuje na SEAD, plesno akademijo v Salzburgu, saj je spoznala, da je ples nekaj, brez česar ne more.

Vodnja skupine Špela Težak

in koreografih, kot so Mojca Ussar, Željko Božič, Natali Brunčič, Ivan Mijačević in Ma'ayan Danoch.

Center interesnih dejavnosti Ptuj
Osojnikova 9, SI – 2250 Ptuj
tel. 780 55 40 in 041 604 778
www.cid.si cid@cid.si

Program v maju 2009

Klubski programi

petek, 8. maja 2009, ob 19. uri

POTOPIŠ: TIBET – DEŽELA, KINIKOGAR NE PUŠČA RAVNODUŠNEGA

Mistične himalajske gore, svete doline in jezera, divje reke in nežne cvetice, vmes pa molilne zastavice. Vse to popotnik dojema kot neskončno slikarsko platno, na katerega preprosti, a topli in ljubeči Tibetanci zarisujejo svoja trpeča življenja. Budizem jih navdihuje, da kljub nenaklonjenim razmeram zmorejo ohraniti radost v svojih srcih. Z obsežno projekcijo fotografij in navdušujočo pripovedjo ob tibetanski glasbi bo to čarobno deželo predstavila Maja R. Mrevlje, popotnica in Tibetanka po duši.

petek, 15. maja 2009, ob 17. uri

REGIJSKA SLOVESNOST NATEČAJA »EVROPA V ŠOLI«

Natečaj je že vrsto let pod pokroviteljstvom Sveta Evrope. Letošnji je namenjen spodbujanju ustvarjalnosti in inovativnosti, njegovo geslo je »Imam idejo!«. V Sloveniji ga koordinira Zveza prijateljev mladine Slovenije, za ptujsko, ormoško in lenarško območje pa CID Ptuj. Na regijski slovesnosti bomo podelili priznanja vsem učencem in dijakom, ki so na natečaju sodelovali s svojimi literarnimi, likovnimi, fotografskimi, video in raziskovalnimi deli, ter njihovim mentorjem.

sobota, 16. maja 2009, ob 20. uri

DVŠ WINDSURF PARTY

Društvo vodnih športov Ptuj organizira prvi družabni večer. Predstavili bodo jadranje na deski, t. i. windsurfing. Predaval bo znani slovenski deskar. Dogajanje bo popestril DJ, organizirali bodo tekmovanje v ravnotežju, najspretnейše pa nagradili s praktičnimi nagradami. Ves večer se bodo na velikem platnu predvajali windsurf filmi. Na dogodku se boste lahko tudi vpisali v društvo. Vabljeni vsi ljubitelji vode in vodnih aktivnosti, vstopnine ni!

petek, 22. maja 2009, ob 19. uri

POTOPIŠ: ČILE – DEŽELA NA ROBU SVETA

Na poti od severa proti jugu države, ki obrobja na zahodu celino v razdalji več kot 4000 km, je geograf in popotnik Viljem Podgoršek spoznaval najbolj sušne kraje na svetu v puščavi Atakama, gejzirje in druge vulkanske pojave v Andih na višini okrog 4000 metrov, ter številna mesta ob obali in v dolinah, ki se vijejo od obale Tihega oceana v notranjost gorovja. Dežela še vedno živi s potresi, ki jih prebivalci sprejemajo precej drugače kot v Evropi.

sobota, 23. maja 2009, ob 20. uri

METAL BLAST

Po nekaj več kot pol leta bo na Ptuj znova grmelo. Gostili bomo že uveljavljen metalski dogodek, v naših prostorih ga bo prvič organizirala skupina mladih, ki ga je pripravljala že doslej. Prijave nastopajočih skupin še zbirajo prek spletne strani www.metalblast.si in metalblast@metalblast.si. Vstopnina je 4 EUR.

petek, 29. maja 2009, ob 20. uri

KONCERT MESECA: OLALA

Glasbena skupina OLALA je družba jazzovskih glasbenikov, njihov repertoar sestavlja brazilska glasba. Pevka Zvezdana Novakovič, ki je Ptujčanka, je člane spoznala na graški fakulteti za jazz in uprizoritvene umetnosti. Z brazilskimi ritmi se ukvarjajo že vrsto let, dva glasbenika pa sta celo prava Brazilca. Skupina OLALA nas bo s tradicionalnimi glasbili zazibala v valovanje bossa nove, začarala s prelepimi in globokimi melodijami brazilskih balad ter nas predramila in pretresla ob vročih ritmihi sambe.

Skupino sestavljajo:

Marco Antonio de Costa - kitara, cavacinho in vokal

Felipe Sequeira da Oliveira - bas

Alberto Lovison - tolkala

Thomas Stabler - bobni

Zvezdana Novakovič - vokal

V maju je na ogled razstava

EVROPA V ŠOLI

Pregledna razstava izbranih likovnih in fotografskih izdelkov, ki so jih osnovne in srednje šole poslale na letošnji natečaj.

Prostovoljstvo

PROSTOVOLJSTVO MED POLETNIMI POČITNICAMI

Vabimo mlade, ki jih zanima vodenje ustvarjalnih delavnic za otroke, da postanejo del ekipe animatorjev na uličnih delavnicah med počitnicami. Delavnice bodo vsake dan od 29. junija do 31. julija, od 10. do 12. ure. Vabljeni izkušeni in manj izkušeni prostovoljci!

Skupnostni programi

Pripravljamo programe za osnovnošolce med poletnimi počitnicami in vabimo vse javne in civilnodružbene organizacije na Ptuj, da jih pripravijo tudi sami! Skupaj lahko otrokom ponudimo veliko možnosti za aktivno in ustvarjalno preživljanje počitnic ter veliko priložnosti za razvijanje veščin in talentov, za katere med šolskim letom zmanjkuje časa.

nedelja, 10. maja 2009, ob 10. uri v mestnem parku PRIREDITEV Z ZAHVALO DONATORJEM NA OBNOVLJENEM OTROŠKEM IGRIŠČU

Največja pridobitev za ptujske nadobudneže v zadnjem letu je gotovo sodobno otroško igrišče v mestnem parku, ki ga je s pomočjo Mestne občine Ptuj, Društva prijateljev mladine Ptuj in številnih donatorjev uredila Stanislava Vauda Benčevič. 15. maj je mednarodni dan družin, zato je zahvala podjetjem s

Ptuja, ki so prijazna do otrok, umeščena prav v ta čas!

Servisna dejavnost

četrtek, 14. maja 2009, ob 16. uri

ZAKLJUČNI PLES UDELEŽENCEV MLADINSKIH DELAVNIC

Organizator plesa je Center za socialno delo Ptuj, dogodek pa pripravljajo mladi, ki kot prostovoljci vodijo mladinske delavnice na osnovnih šolah na ptujskem območju. Ples je namenjen osnovnošolcem, ki v tem šolskem letu obiskujejo mladinske delavnice.

Odpiralni čas

Od ponedeljka do petka od 9. do 18. ure, kavarna, ki jo vodi Klub ptujskih študentov, je odprta med klubskimi dogodki od 18. ure naprej.

Tečaji, delavnice, seminarji in druge oblike dela se izvajajo tudi zunaj teh ur.

Čas brez organiziranih dogodkov je namenjen druženju, igranju namiznega tenisa, pikada, družabnih iger, poslušanju glasbe, zabavi ter pobudam mladinskih skupin in organizacij, ki lahko prostore in opremo koristijo brezplačno.

PRVOMAJSKE POČITNICE

Od 28. do 30. aprila 2009 je CID odprt od 9. do 13. ure. V dela prostih dneh CID ni odprt.

.....

Programe CID Ptuj financirata Mestna občina Ptuj in Urad RS za mladino.

Kolofon

Številka 7
Letnik 2
Datum izida: 30.4.2009
Kraj izida: Ptuj

Cidopis je glasilo Centra interesnih dejavnosti Ptuj.

Izdal: CID Ptuj

Zanj: Aleksander Kraner

Naklada: 400 izvodov

Foto na naslovnici: Andrej Lamut

Tiskarna: Grafis

Urednica Cidopisa in mentorica novinarske skupine v Centru interesnih dejavnosti: Polona Ambrožič

Oblikovalec in tehnični urednik: Andrej Lamut

Novinarji: Andrej Lamut, 18 let, gimnazijec; Barbara Ferčič, 23 let, absolventka; Eva Kračun, 16 let, gimnazijka; Jasmina Kokol, 16 let, gimnazijka; K.J., 17 let, gimnazijka; Luka Cvetko, 13 let, OŠ Velika Nedelja; Maja Kračun, 24 let, absolventka; Maruška Samobor Gerl, 22 let, študentka; Uroš Sitar, 21 let, študent; Živa Rokavec, 21 let, študentka.

Lektorici: Barbara Ferčič in Maja Kračun